

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 60.

Femte Session.

46de Møde.

Mandagen den 9de Januar.

(Forts.)

Justitsministeren: At ville give efter for et almindeligt Duffe, naar dette er ubegrundet, og staaer i Strid med de Grundsaetninger, som maae erkjendes at være de rigtige med Hensyn til en vis Sags Behandling, troer jeg at være overmaade farligt og Noget, man paa ingen Maade kan gaae ind paa. Iøvrigt skal jeg ikke indlade mig paa Alt, hvad der er anført af den ærede Landstthingsmand, som senest havde Ordet, da det forekommer mig, at det havde Hensyn til Sagen i dens Almindelighed, og jeg troede, at denne Side henhørte til dens første Behandling. Jeg skal kun tillade mig en enkelt Bemærkning, forsaavidt den ærede Landstthingsmand fremsatte en Ytring med Hensyn til de Dyrighedsattester, som gives, naar der i Retsager er begjæret Anstand paa Grund af indgivne Ansøgninger. Han anførte nemlig, at det kun var en Coutume, at Retsterne gave Anstand paa Grund af en sli indgiven Ansøgning; men det er vistnok ingen Coutume, det er en ligefrem Pligt, naar de Vedkommende under Sagens Behandling søge Noget, som kan ventes bevilget og de tilde have indgivet deres Ansøgning derom. Det er Noget, som er forudsat i Loven og tildeels ligefrem udtalt, at saa skal der gives Anstand; men, for at denne ikke skal forlænges utilbørligt, fordres Attest om, at Andragendet, som skal indgives, ogsaa er afleveret til Dyrigheden. Naar imidlertid Andragendet tilligemed Dyrighedens Erklæring skal tilbageleveres igen til Ansøgeren, saa troede jeg at have oplyst forrige Gang, at der derved aabnes en vid Mark til at forhale de Sager, som

staae ved Retten, og hvori Anstand er begjært. Den ærede Landstthingsmand bemærkede vel, at Dyrigheden i sin Attest da vilde bemærke, at Ansøgningen var given tilbage igjen til Ansøgeren, og han meente da, at denne Attest ikke længere vilde kunne bevirke Forlængelse af Anstanden; men den, som ønsker at trainere Sagen, vil naturligviis begjære Anstand paa det Stadium, da Ansøgningen ligger hos Dyrigheden, og, naar han har faaet Anstand, og Dyrigheden har givet sin Erklæring, saa tager han den til sig og beholder den hos sig selv, for at give yderligere Oplysninger; naar han da næste Gang skal have Anstand, leverer han igjen Andragendet til Dyrigheden, og ved at frive aldeles uvedkommende Ting, navnlig naar han fremsører nye Facta, som ikke vedkomme Sagen, kan han da let foranledige, at Dyrigheden ikke kan sende den ind, uden paaany at afgive Erklæring, som han da fremdeles kan forlange sig meddeelt. Jeg troer saaledes, at man, som jeg forrige Gang tillod mig at bemærke, vil aabne en vid Mark til at trainere Sagerne ved det Lovforslag, som her foreligger.

Lemnich: Det forekommer mig idetmindste, at det nærværende Lovforslag ikke har nogen beviitliggjort Nødvendighed, eller at de udeblivelige Følger af samme tilfulde ere overveiede. Jeg kalder det unødvendigt, fordi jeg ved intetsomhelst Beviit for, at den hidtil brugte Praxis har medført nogen Skade og Ulempe, og jeg seer paa den anden Side, at Sagens Følger ikke fuldkomment vare overveiede, fordi jeg mener, at der dog her er mange Beviser for, at Følgerne kunne være meget tvivlsomme. Man maa dog tilstaae, at Følgerne for det Første vilde blive et Slags Mistillid og Misnoie, som maatte opvækkes mellem de Dyr-